

reflected. The current status, issues and tendencies of higher pedagogical education development in Canada in conditions of the society informatization are considered. Some features of online learning environments and the use of ICT in education of the faculties in some universities in Canada are revealed. It is pointed out that in modern conditions of open access to information the latest ICTs are fundamental to the processes of learning and teaching throughout the world (particularly in Canada). Access of students and teachers to knowledge and information predetermines the fact that new technologies are challenging traditional processes, methods and approaches to teaching and learning, so current and future teachers should be prepared to use new ICTs.

Canadian researches concerning teacher education on the role of Canada in the implementation of information technologies throughout the world are analyzed. The historical facts of science and technology in Canada that have affected the implementation of ICT in education, including teaching, are studied. Some didactic possibilities of ICT for teachers' life-long learning, new knowledge and skills development, expanding the boundaries of teachers' professional activities, reducing the time to organizational matters, efficiency and mobility training are revealed.

Among the tendencies of pedagogical education development Canadian researchers mention the increase of time for practical training of students, teaching in the online environment, which leads to the transformation of the role of the teacher from the translator of knowledge to an active participant in the learning process, effective use of ICT tools (laptops, portable devices, clickers, a variety of computer programs), increasing the working time of teachers on the background of reducing the number of classes, etc.

The purposes of the future researches are pointed out: reviewing the issues considered the nature, direction and the main types of modern ICT in Canadian scientific and educational literature; implementation the experience of Canadian pedagogical education in Ukraine, because improving the training of teachers in our country using ICT is extremely important.

Key words: informatization of society, pedagogical education, Canadian higher education, information and communication technologies, education development tendencies.

УДК: 379: 85: 908 (438)

О. І. Огієнко

Інститут педагогічної освіти і
освіти дорослих НАПН України

РОЗВИТОК КРАЄЗНАВЧОГО ТУРИЗМУ В ПОЛЬЩІ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

У статті розкриваються особливості розвитку краєзнавчого туризму в Польщі у другій половині ХХ – початку ХХІ століття; виокремлюються цілі, завдання функції краєзнавчого туризму; визначається вплив громадських організацій на його розвиток, зокрема, Польського Туристично-краєзнавчого Товариства, під егідою якого проводяться Краєзнавчі Конгреси, резолюції яких слугують стратегічним орієнтиром розвитку краєзнавчого туризму в Польщі; обґрунтовується значущість підготовки педагогів-аніматорів до здійснення краєзнавчо-туристичної діяльності; доводиться наявність значного науково-педагогічного потенціалу краєзнавчого туризму в Польщі.

Ключові слова: краєзнавство, туризм, краєзнавчий туризм, краєзнавчо-туристична діяльність, краєзнавчі екскурсії та гуртки, педагог-аніматор, Польща.

Постановка проблеми. Краєзнавство як невід'ємна складова процесу трансформації суспільства виконує роль скарбниці духовного надбання

народу. Воно одночасно виступає рушійною силою інтегрування у світовий культурний простір, тому що визначає його внесок у сферу культурних надбань людства та розвиток цивілізації загалом. Розвиток краєзнавства неможливий без туризму, туристських походів і подорожей по рідним краєм. Дослідження туристичної галузі дає змогу показати рівень економічного розвитку, становище культури, принципи державної політики, особливості світогляду та національної свідомості населення. За даними Всесвітньої туристської організації (ВТО) у другій половині XX століття середні темпи росту туризму перевищили темпи росту світової економіки в цілому та склали приблизно 7 % на рік. При цьому, на початку XXI століття у світовому експорті товарів і послуг туризм обігнав автомобільну й хімічну промисловість, виробництво продуктів харчування, комп'ютерів та офісного обладнання приблизно на 6–7 %. Передбачається, що такі темпи збережуться. За прогнозами, до 2020 року доходи від туризму збільшаться у 4,2 рази порівняно з 2000 роком. Сьогодні перед Україною стоїть завдання створення сучасної індустрії туризму, важливою складовою якої є краєзнавчий туризм. Саме краєзнавчий туризм є одним із найбільш масових і наочних методів пізнання історії та культури будь-якого регіону. В умовах глобалізаційних та інтегративних процесів на особливу увагу заслуговує вивчення зарубіжного досвіду розвитку краєзнавчого туризму, зокрема польського.

Аналіз актуальних досліджень. Аналіз наукової літератури засвідчив, що теоретичні підходи до вивчення туризму як соціально-культурного явища розглянуті в роботах О. Арнольдова, М. Ариарського, Т. Кисельової, Е. Соколова, Ю. Стрельцова та ін. Дослідження економічних і соціально-економічних проблем розвитку туризму в цілому відображено в працях В. Азара, Л. Волкової, В. Гуляєва, О. Пищенко, В. Сеніна, Н. Турчинської та ін. Питання правового регулювання висвітлено в роботах В. Квартального, В. Малишева, Н. Михайлової, Г. Папіряна, Р. Поповой та ін. Проблеми менеджменту туризму розглядаються в дослідженнях М. Гордієнко, О. Жукова, С. Курганової, О. Нестеренко, В. Шубаєвої та ін. Одним із перших польських дослідників історію туризму в Польщі висвітлив З. Кульчицький. Цікавими є монографічні праці Є. Гая, З. Запоровського, Я. Кенсіка, З. Кульчицького, М. Лазарек, Я. Прушинського, А. Соколовської та ін. з цієї проблеми. Хоча туризм історично пов'язаний і розпочинався саме з культурного туризму, культурологічний підхід до вивчення даної галузі тільки розпочинається. У цьому контексті привертають увагу праці Л. Воронкової, О. Корпухіна, О. Селезньової та ін. Науково-педагогічну проблематику краєзнавчого туризму в польській педагогічній науці розробляють Я. Бартмінський, М. Богушевський, К. Денек, В. Гаворецький, А. Гумовський, В. Койс, К. Коссак-Глувчевський, Е. Камедула, П. Кулечка, Ч. Купісевич, Т. Лобожевич, В. Оконь, В. Сковрон, Я. Умінський, Б. Хжонстовська,

Я. Шемпрух, С. Юрга та інші дослідники. У той же час українськими вченими польський досвід розвитку краєзнавчого туризму майже не вивчався, що зумовлює його вивчення й узагальнення.

Саме тому **метою статті** стало вивчення змісту, особливостей і шляхів розвитку краєзнавчого туризму в Польщі у другій половині ХХ – початку ХХІ століття.

Виклад основного матеріалу. Уперше термін «туризм» (tourism) з'явився в англійській літературі на початку ХІХ століття для позначення екскурсій або мандрівок, які завершувалися поверненням учасників до місця їх початку [2]. У французькій мові термін «туризм» (tourisme, від tour – прогулянка, поїздка, дорога, шлях) уперше вжили для позначення прогулянок, подорожей, поїздок у вільний час, пов'язаних із від'їздом людей за межі постійного проживання. Пізніше цим поняттям називали один із видів активного відпочинку, який поєднував відновлення продуктивних сил людини з оздоровчими, пізнавальними, спортивним та культурно-розважальними цілями.

Розвиток туризму є одним із пріоритетних завдань державної політики, спрямованої на економічне зростання та духовне вдосконалення суспільства. Його необхідно розглядати не лише як соціальний інститут, що включає в себе широкий інформаційний простір, але і як культурне явище, складову культурного розвитку України, яка володіє неоціненним історико-культурним ресурсом. Іншими словами, туризм є способом взаємодії людини, культури та природи: людина пізнає оточуючий світ, знайомиться з культурною спадщиною, долучається до національних традицій, звичаїв і формується як інтелектуальна й національно свідомо особистість. Значення туризму в цьому процесі надзвичайно велике [3].

Сучасний туризм інтегровано в соціально-економічну (як галузь економіки), соціально-політичну (як об'єкт соціальної політики й соціального управління держави), соціально-культурну (як складова культурних і духовних потреб) і соціально-ціннісну (як напрям ціннісних орієнтацій та очікувань) структуру суспільства.

Туризм є поліфункціональним. Серед його функцій важливими є розвиваюча, соціальна, економічна та ін. Соціальна функція характеризується безпосередньою соціалізацією особистості в соціумі через оволодіння його культурними набутками. Що стосується економічної функції, то туризм як комплексне явище, має великий економічний потенціал. Відомо, що багато країн у світі, завдячуючи успішному туристському менеджменту, зберігають високі показники економічного розвитку. Розвиваюча функція включає культурно-пізнавальний аспект, оскільки подає можливість отримати нову інформацію, поєднати з природою, доторкнутися до історичної минувшини, пізнати культуру,

традиції свого народу, сприяючи культурному розвитку людини, підвищенню її інтелектуального рівня, розширення власного кругозору.

Туризм гармонійно поєднується з краєзнавством, утворюючи цілісну єдність. Краєзнавчий туризм формується шляхом міждисциплінарного синтезу теоретико-методологічних і прикладних наробок географічного, економічного, історичного й етнологічного краєзнавства, а також туризмознавства та рекреаології. Основним об'єктом краєзнавчого туризму виступає, у широкому значенні, рекреаційно-туристичний потенціал території, а у вузькому вимірі – рекреаційно-туристичний комплекс рідного краю. Водночас «Краєзнавство й туризм у сучасному їх розумінні – це фізичний розвиток, оздоровлення та пізнання оточуючої дійсності, формування цінних духовних якостей особистості» [4, 3]. Тому краєзнавчий туризм розглядається польськими вченими (К. Денек, Ч. Купісевич, В. Оконь) як загальнопедагогічна концепція, яка забезпечує тісний зв'язок навчання й виховання з життям, прищеплення людині національних рис, сприяє аксіологізації освіти [7].

Розвитку краєзнавчого туризму в сучасній Польщі приділяється особлива увага. У польській Великій Загальній Енциклопедії, краєзнавчий туризм, визначається як суспільний рух, змістом якого є збирання й популяризація різноманітних відомостей – географічних, історичних, етнографічних тощо про країну або регіон, зокрема через влаштування екскурсій [10, 132].

Велике значення в розвитку краєзнавчого туризму в Польщі мають громадські організації. Так, у 1950 році було створено Польське Туристично-краєзнавче Товариство, яке досі визначає стратегію розвитку краєзнавчого туризму в Польщі.

Під егідою Польського Туристично-краєзнавчого Товариства в 1951 році було відкрито Міжшкільні туристично-краєзнавчі центри, які орієнтували свою роботу на розвиток краєзнавчо-туристичної діяльності, започаткування гуртків і секцій у школах, на промислових підприємствах.

Для розвитку краєзнавчого туризму суттєве значення мала започаткована в 70-тих роках XX століття краєзнавча інвентаризація, що передбачала створення реєстрів краєзнавчих культурних і природних об'єктів (достоїнств) краю.

З кінця 60-х років XX століття Польське Туристично-краєзнавче Товариство ініціює проведення виставок, випуск спеціалізованих тематичних видань, а також Краєзнавчих конгресів. Останні мали реформістське значення в розвитку краєзнавчого туризму в Польщі. Так, на III Краєзнавчому конгресі, якій відбувся у Плоцьку (1980 р.) 1980 рік проголошено Роком туристичної культури та прийнято «Краєзнавчу програму туризму на 1980–1990 роки», у якій зазначається, що

краєзнавство повинне стати основою кожного туристичного заходу, пов'язуючи туризм з національною культурою.

IV Конгрес Польського краєзнавства, що відбувся у вересні 1990 р. у м. Ополе головними напрямками розвитку краєзнавчого туризму визнав виховання патріотизму й національної ідентичності, а головною метою сучасного краєзнавства – відкриття інших культур (світознавство; *światoznawstwo*) [8].

Не менш значущим були й висновки V Конгресу Польського краєзнавства в Гнезно (2000 р.), гаслом якого стало: «Краєзнавство – джерело національної ідентичності» [5]. Запропонована «Програма розвитку польського краєзнавства на 2000–2010 рр.», виходячи з того, що:

- Польща – один із найбільших і найстаріших культурних центрів Європи;
- краєзнавство – важливий чинник формування патріотичних життєвих позицій;
- краєзнавство дає можливість гармонійного розвитку людини незалежно від її соціального статусу, створює шанси для охорони та зміцнення національної ідентичності громадян, а також на вхід до європейської спільноти народів з усвідомленням вагомості національної спадщини;
- краєзнавчий туризм сприяє усвідомленню необхідності охорони ландшафтів та участі в охороні європейської культурної та природної спадщини;
- краєзнавчий туризм виступає чинником всебічного зміцнення місцевих спільнот;
- краєзнавчий туризм необхідно в ширшому обсязі вводити в школи [9, 132–139].

Зауважимо, що в Польщі одним із напрямів підвищення ефективності навчально-виховного процесу є краєзнавчо-туристична діяльність. Так, у 1977 Міністерство освіти і виховання запровадило в школах заняття з краєзнавчого туризму та зобов'язало шкільних учителів не менш, ніж двічі на рік організовувати краєзнавчо-туристичні екскурсії. Оскільки екскурсії та туристські походи – важливий засіб формування світогляду школярів. Подорожі й екскурсії розширюють кругозір, дають можливість краще пізнати історію та географію Вітчизни, пробуджують глибоку любов до природи.

Видатний польський учений і педагог К. Денек краєзнавчий туризм визначає системоутворюючим елементом своєї педагогічної системи, особливе значення надаючи екскурсіям, оскільки вони, на його думку, дають можливості реалізації цілей і завдань навчальних програм різних предметів. Він радить для шкільних екскурсій обирати регіони, що мають великі освітні та краєзнавчо-туристичні переваги. Водночас К. Денек звертається у своїй діяльності до такої форми краєзнавчого туризму як зелена школа, у якій вдало поєднуються елементи краєзнавчо-туристичних екскурсій, походів, мандрівних таборів, стаціонарних спостережень, шкільного навчання [6].

Однією з дієвих форм вивчення й використання краєзнавчого матеріалу в навчально-виховному процесі, на думку польських науковців, є гурток. Саме гурток як форма позакласної роботи – це найоптимальніший майданчик для розвитку внутрішніх сил дитини, джерело її особистісного самовираження й самовдосконалення. Краєзнавчо-туристичний гурток характеризують як груповий вид позакласного зайняття; гурток створюється за бажанням учнів і базується на знаннях, отриманих на уроках. Гурток дає можливість організувати систематичне зайняття за певною програмою та з постійним складом учнів. Звичайна кількість учнів у гуртку не перевищує 15–20 осіб. За більшої кількості учасників керівникові важко приділити належну увагу кожному з них [6].

Важливим аспектом розвитку краєзнавчого туризму є підготовка педагогів-аніматорів до здійснення краєзнавчо-туристичної діяльності. На думку практиків, тут не місце випадковим людям, які потрапляють на роботу тільки тому, що не було вакансії у відповідній для їх освіти інституції, а працевлаштування в закладі позашкільної освіти ними розуміється як свого роду «очікування кращого місця». Немає ніякого сумніву, що вчителі та інструктори мають бути фахово підготовлені до виконання поставлених перед ними завдань, мати відповідні професійно-педагогічні компетенції, а також відповідні особистісні якості, які сприяють встановленню відповідного емоційного контакту з вихованцями. Необхідним елементом особистості педагога (вихователя, інструктора) закладу дозвілля є також морально-етична позиція, яка виявляється у «якості особистого педагогічного заангажування», а також високій педагогічній культурі [1].

Діяльність педагога-аніматора характеризується розмаїттям функцій, оскільки він виступає:

- кваліфікованим працівником соціовиховної анімації, функції якого полягають у розкритті та розвитку виховного, культурного та спортивного потенціалу людини;
- спеціалістом соціальної галузі, який допомагає задовольнити потреби, бажання й запити різних соціальних верств населення;
- агентом культурної та громадської діяльності, покликаний підвищувати суспільну свідомість, покращувати життя громади, розвивати культурну демократію.

Анімаційна робота вимагає різних прийомів, які зобов'язують аніматора бути компетентним, кваліфікованим, здійснювати різноманітну практику культурної, мистецької, громадської, спортивної, прикладної та іншої діяльності.

К. Денек виокремлює три основні якості, які зумовлюють ефективність професійної діяльності педагогів-аніматорів краєзнавчого туризму:

- знання, уміння, навички, що відносяться до цієї діяльності (краєзнавчо-туристична компетентність);

- організаторські, які дозволяють здійснювати мобілізацію, координацію, взаємодію та взаємозв'язок спільно діючої групи людей;
- комунікативні здібності, які виступають у якості засобу реалізації творчого потенціалу педагога й засобу його самовдосконалення [6].

Нас зацікавила структура та зміст підготовки педагогів-аніматорів краєзнавчого туризму на Післядипломних студіях культури і туризму при Університеті ім. Адама Міцкевича в Познані під керівництвом проф. К. Денека. Вона передбачає два роки навчання, причому може здійснюватись у різних формах навчання: денна, вечірня й заочна. Упродовж першого року слухачі проходять загальнопедагогічну підготовку (хто не має педагогічної освіти) або підвищення педагогічної кваліфікації. Другий рік присвячений цілеспрямованому формуванню компетенцій і рис особистості педагога-аніматора. У кінці курсу випускники складають іспит і отримують кваліфікацію «аніматор-організатор краєзнавчо-туристичної діяльності» [6].

Польські теоретики та практики позашкільної освіти сходяться сьогодні до думки, що в контексті глобалізації та інтеграції спостерігається зацікавленість як із боку влади та громадськості, так і з боку педагогів стосовно розвитку краєзнавчого туризму.

Висновок. Розвиток туризму в Польщі, однією зі складових якого є краєзнавчий туризм, став одним із пріоритетних завдань державної політики, спрямованої на економічне зростання й духовне вдосконалення суспільства. Краєзнавчий туризм як форма освітньо-виховної роботи має в Польщі тривалий період розвитку. Краєзнавчий туризм формувався шляхом міждисциплінарного синтезу теоретико-методологічних і прикладних наробок географічного, економічного, історичного та етнологічного краєзнавства, а також туризмознавства й рекреації. Краєзнавчий туризм розглядається польськими вченими як загальнопедагогічна концепція, яка забезпечує тісний зв'язок навчання й виховання з життям, прищеплення людині національних рис, сприяє аксіологізації освіти. З початку ХХ ст. краєзнавчий туризм у Польщі перетворюється на широкий громадський рух, який ставить собі за мету збереження природних і культурних цінностей рідної землі. У незалежній Польщі формуються елементи державно-громадської системи краєзнавчо-туристичної діяльності: регіональні товариства, шкільні краєзнавчо-туристичні гуртки, науково-педагогічні дослідження. Визначальною віхою в розвитку польського краєзнавчого туризму у другій половині ХХ століття стало утворення Польського Туристично-краєзнавчого Товариства, головним завданням якого було визначено керівництво всім краєзнавчо-туристичним рухом у Польщі. Важливою подією для розвитку краєзнавчого туризму стало проведення п'ятих Краєзнавчих конгресів, резолюції яких слугували стратегічним орієнтиром розвитку краєзнавчого туризму в країні. Місія краєзнавчого туризму впродовж десятиків років залишається незмінною: «Через пізнання

країни – до любові до неї, через любов – до роботи для Вітчизни» (А. Яновський). Пріоритетними цілями сучасного етапу розвитку краєзнавчого туризму в Польщі є: нагромадження знань про регіони й усю країну та популяризація краєзнавчих ідей і знань у широких колах польського суспільства. Важливим аспектом розвитку краєзнавчого туризму є підготовка педагогів-аніматорів до здійснення краєзнавчо-туристичної діяльності. Дослідження доводить, що краєзнавчий туризм у Польщі має значний науково-педагогічний потенціал.

Перспективи подальших розвідок. До подальших напрямів вивчення окресленої проблеми вважаємо за доцільне віднести теоретично-методологічні засади професійної підготовки педагогів-аніматорів, а також упровадження інноваційних технологій у організацію краєзнавчо-туристичної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бідюк Н. М. Педагогічні засади організації дозвіллевої діяльності учнівської молоді в системі позашкільної освіти Польщі / Н. М. Бідюк // Порівняльна професійна педагогіка. – 2012. – № 2. – С. 82–90.
2. Зубалій М. Д. Сутнісна характеристика термінології і змісту туристської роботи / М. Д. Зубалій // Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді. – 2012. – Вип. 6. – Кн. 2. – С. 124–132.
3. Маньковська Р. В. Туризм як складова сучасної культури України: (на прикладі археологічних пам'яток півдня України) / Р. В. Маньковська // Краєзнавство : науковий журнал. – 2006. – № 1/4. – С. 186–188.
4. Остапец А. А. Педагогика и психология туристско-краеведческой деятельности учащихся : метод. рекомендации / А. А. Остапец. – М. : PMAT, 2001. – 87 с.
5. Chyżewski A. Krajoznawstwo u progu XXI wieku / A. Chyżewski. – Warszawa : Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, 1998. – 285 s.
6. Denek K. Krajoznawstwo i turystyka w wychowaniu młodego pokolenia Polaków / K. Denek // Identyfikacja potrzeb i oczekiwań młodzieży na rynku pracy – konteksty społeczno-pedagogiczne realizacji projektu / red. Z. Jasiński, E. Nycz. – Opole : Wyd. Instytut Śląski w Opolu, 2010. – S. 87 - 95.
7. Denek K. Filozofia życia / Kazimierz Denek. – Poznań : Wyższa Szkoła Pedagogiki i Administracji im. Mieszka I, 2012. – 361 s.
8. Powstanie Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego oraz jego działalność w latach 1950–1990 / Grzegorz Bieńczyk // Wyższa Szkoła Ekonomiczna Warszawa. – 2004. – № 2. – S. 103–126.
9. Studia i materiały z dziejów krajoznawstwa polskiego : wybór materiałów oraz układ tomu Wanda Skowron i Janusz Umiński ; Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze. Zarząd Główny. Komisja Historii i Tradycji. – Warszawa : PTTK Zarząd Główny ; Radom : Skaut.pl, 2006. – 555 s.
10. Wielkiej Encyklopedii Powszechnej PWN / red. Bogdan Suchodolski. – Warszawa : Państwowe Wydawn. Naukowe, 1965. – T. 2. – 550 s.

РЕЗЮМЕ

Огиенко Е. И. Развитие краеведческого туризма в Польше во второй половине XX – начале XXI столетия.

В статье раскрываются особенности развития краеведческого туризма во второй половине XX – начале XXI столетия; выделяются цели, задачи, функции

краеведческого туризма; определяется влияние общественных организаций на его развитие, в частности, Польского Туристично-краеведческого общества, под эгидой которого проводятся Краеведческие Конгрессы, резолюции которых служат стратегическим ориентиром развития краеведческого туризма в Польше; обосновывается значение подготовки педагогов-аниматоров к осуществлению краеведческо-туристической деятельности; доказывается наличие значительного научно-педагогического потенциала краеведческого туризма в Польше.

Ключевые слова: краеведение, туризм, краеведческий туризм, краеведческо-туристическая деятельность, краеведческие экскурсии и кружки, педагог-аниматор, Польша.

SUMMARY

Ogienko O. Development of Regional Studies Tourism in Poland in the second half of XX-th – the beginning of the XXI-st century.

The article describes the features of the development of regional studies tourism in the late XX-th – early XXI-st century. It is shown that the development of tourism in Poland, one of the components of which is regional studies tourism, has become one of the priorities of the state policy aimed at economic growth and spiritual improvement of society. Regional studies tourism as a form of education and educational work in Poland has a long-lasting period of development. Regional tourism was formed through an interdisciplinary synthesis of theoretical, methodological and best practice of geographical, economic, historical and ethnological local history and also tourism and recreation science. Regional studies tourism is regarded by Polish scholars as a general pedagogical concept that provides a close link between teaching, education and life instilling national human traits, promotes axiological education. Since the early twentieth century, regional studies tourism in Poland has turned into a broad social movement that aims at preserving natural and cultural values of their native land. The elements of the state and social system of regional studies tourism activities, such as regional partnerships, regional studies for school and tourist groups, scientific and educational research, are being formed in independent Poland. An important milestone in the development of Polish regional studies tourism in the second half of the XX-th century was creation of the Polish Tourist and Sightseeing Society (PTTK – Polish Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze), whose main task was determined as management of the whole regional studies tourism movement in Poland. Five Congresses became important events in the development of regional studies tourism, resolutions of which served as strategic guidelines for regional studies tourism in the country. The mission of regional studies tourism remains the same for decades: «Through knowledge of the country, through the love for it – to work for the Fatherland» (A. Yanovsky). The contemporary higher priority objectives of the development of regional studies tourism in Poland are: the accumulation of knowledge about the regions and the entire country and promotion of regional studies ideas and knowledge in the wider circles of Polish society. An important aspect of regional studies tourism is training of educators-animators to implement regional studies and tourism activities. The research shows that regional studies tourism in Poland has considerable scientific and pedagogical potential.

Key words: regional studies, tourism, regional studies tourism, local lore and tourism activities, regional studies excursions and circles, a teacher-animator, Poland.